

prihaja iz neba in se preseli v podobo kruha med nas zemeljske črve. In duhovnik povzdigne sveto hostijo in stotero človeških src se strese, stotero in stotero oči zre na tla, a roke pa ponižno trkajo prsa med tem ko usta šepečejo: „Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho, reči besedo in ozdravljena bo moja duša!“ In mir, blaženi mir napolnjuje srca človeška, naj bi še v njih tako neusmiljeno bučal življenja vihar. In ta mir, ta sveti mir podelil nam je duhovnik gospodov, on, ki je poklical nebeško božje jagnje na oltar. — — In ravno ta duhovnik nastopi par ur pozneje zunaj cerkve — v krčmi kot političen agitator! Njegove oči žarijo in sovraštvo vre iz njegovih ust, a poslušalci njegovi so ravno isti, ki so par ur poprej klečali pred čudežem božjim, katerega je on na oltarju povzročil. Ja, ako on kot duhovnik pri teh političnih prizorih ne misli več na Tistega, katerega je par ur poprej poklical iz neba na oltar, kako mora zahtevati od drugih, od cele množice, da bi v političnem boju ne pozabila na svojega Odrešenika? — —

Z opominjajočimi besedami nastopi duhoven na prižnici in stotero očí zre zaupljivo na njega, tolažbe, miru od njega pričakujoč. „Učite se od mene, ker jaz sem ponižen in milostljivega srca,“ „Mir vam bodi“, „Svoj mir vam dajem, svoj mir vam zapuščam, mir, katerega vam svet dati ne zamore!“ Te in enake besede Kristusove se glase iz prižnice (kancelna), tem in enakim besedam sluša tolažbe želeča in miru iskajoča množica vernih. — —

In ravno ta pridigar in oznanjevalec Kristusovega miru, ravno ta duhovnik sprave in tolažbe, par ur pozneje nastopi kot političen govornik, ščuvajoč eno stranko na drugo, strastni so njegovi pogledi, iz besed njegovih kipi goreče lastno sovraštvo napram nasprotni mu politični stranki.

Biser, dragocen biser svete vere, kdo je oskrnil na vnebovpijoči način tvoj svit?

Kako mora zahtevati tak duhovnik, da bi zverujočim srcem sprejeli njegovi poslušalci v cerkvi svete božje besede in to ravno od njega, od katerega vejo, kake sleparije trosi kot političen govornik se svojim govorom na zborovanju? . . .

Župnikov pes.

Znaš povest o župniku Zušniku s Tožbovca. No, ker je še nisi slišal, hočem ti jo povedati.

Župnik s Tožbovca je imel majhnega, črnega psa z imenom Fiderl. In ta kužek je bil pri »gospodu« v toliki milosti, da bi mu bil dal vsakega poldne vso prijetno dišeco pečenko, sam pa grizel samo solato, če bi ne bila skrbna gospodinja spekla za oba kar cel kilogram svinjskega ali telečjega mesa. Pes je župniku takorekoč na srce prirastel; vedno ga je jemal s seboj in mu večkrat pravil: »No, kako rad imam to živalico! Kako pametno me gleda! Fiderl, ko bi pač govoriti znal! Vem, da imaš v časih brihtnejše misli nego mežnar in tudi pri študiranju pridige bi mi lahko pomagal. Jejmene, kako veselo bi se midva lahko pogovarjala!«

Dobro. Prigodilo se je, da je maziljeni gospod nekoč v Fihposu bral, da je prišel v mesto zelo »kunšten« mož, ki zna pse, če so le količkaj razumni, v par tednih govoriti naučiti. Za ta veliki trud tudi ne zahteva ravno preveč. Tri-

Zopet tolažbe, zopet miru iskajoč poklek skesano človeško bitje v spovednici pred duhovnikom. In oba sta v bližini nebeškega Odrešenika, oba ta presvete hostije, tik Tistega, kateri je umirajoč na križu odpustil svojim sovražnikom. In grešnik povzdigne svoje grehe od duhovnika zopet tolažbe, po moči v svoji duševni bedi pričakujoč. Kar naenkrat vpraša spovednik: „No, kako pa si volil pri zadnjih volitvah, ali bereš „Štajerca“, katera stranka ti je tvoja? Ja, ako si celo naročnik „Štajerca“, potem ne morem in ne smem dati odveze.“ — In to govori na svetem mestu duhovnik gospodov, duhovnik istega Kristusa, kateri je sodil svoj čas veliko grešnico prešestovalko z milim svojim pogledom, rekoč: „Idi in ne greši več!“

Biser, svitli biser svete vere, kdo je zopet oskrnil tvoj svit?

Ali verjame tak spovednik, da je v hostiji navzoč Tisti, ki vse vidi in vse ve? Tukaj je le dvojna mogoče, namreč, da verjame, ali da ne ne verjame. Ako verjame, da je Kristus navzoč v presveti hostiji, vendar postopa v Njegovi bližini in na svetem mestu tako, da žali spovedujočega se človeka, da ga spravljiva jezo, da vzbuja v njem, ki išče pomoči zopet novi strasti, potem je ta duhovnik večji grešnik, kakotisti, ki se hoče skesano spovedati, ni toraj vreden, da mu poveš svoje grehe, ni vreden, da bi ti dal odvezo. Ako pa ne ne verjame spovednik, da je Kristus navzoč tam na oltarju v presveti hostiji, potem zopet ni vreden, da mu poveš svoje grehe.

Duhovnik vsaki dan povzdigne nebeškega stvarnika, vsaki dan občuje takorekoč z živim Bogom vsaki dan povžije presveto Rešnje Telo, presveto Rešnjo Kri — kaj si mora potem misliti ljudstvo ako vidi in sliši razgrajanje v farovžih, ako vidi ta mošnjo pijančevanje, sliši preklinjanje, kaj, ko vidi istega duhovnika, valjajočega se v pregrešnih strastelga vidi, da se je upijanil do nezavesti?

V postelji leži bolnik, pripravlja se na daljno pot na pot, o kateri še ni noben potnik pravil kaka j in o kateri nihče ne ve kam vodi. Smrtne srage m stoje na čelu, a strah in groza napolnujeta mu dušo

deset goldinarjev v naprej, trideset pa potem, ko žival že govori Gromska potica! misli si župnik, to je pa nekaj za men in mojega Fiderla!

Da je prav razumen, mu ne more nobeden profesor na celem svetu odrekati. Plačal bi tudi prav lahko, toda bre psička mi je čas predolg.

Najrajši bi bil šel kar sam s kužekom v mesto, pa ko dober dušni pastir ne sme pustiti svojih ovčic samih — lahko bi tedaj v Tožbovcu mir nastal — in tako je poslal v Mari bor mežnarja s psom in s tridesetimi goldinarji.

Tožbovski mežnar je bil uboga para, se bolj ubog nego cerkvena miš. Imel je namreč požrešnega župnika in polno kočo otrok. Na potu v mesto je premišljeval: ej, ej, ko bi pač smel teh trideset goldinarjev sam obdržati! Meni bi bilo z denarjem za dolgo časa pomagano, z onim kunšnim gos podom v mestu pa ni nič družega, kakor sama sleparija črne vrane me naj pozobljejo, če se more pes govoriti naučiti. Najpametnejše bi bilo, če — no, kaj bi bilo najpametnejše? Tu pride mežnar do Drave, vrže psa v vodo, shrani denar in se vrne domov. Fiderl pa je utonil!

Željno pogleduje po vratih, zakaj poslal je po duhovnika, želeč se spraviti z Bogom in s svetom, želeč sprejeti sveto popotnico. In v tem trenutku stopi v izbo kaplan, bolenikov največji politični nasprotnik, duhovnik s katerim še sta si stala pred par dnevi kot strastna politična sovražnika nasproti. Kako tolažbo, kaki mir bode podelil duhovnik agitator svojemu tolažbe iskajočemu nasprotniku?

Ljudstvo, sodi zopet samo, ali niso povzeti ti prizori iz tvoje sredine, iz tvojega žitja? O, kolika je razlika med temi prizori in med istimi, ki se vršijo po farah, v katerih je duhovnik razven strank, v katerih je nad strankami!

Kam jadržate vi nekaterniki izmed duhovnikov, kaj počenjate s svitlim, najdražjim biserom tega sveta, se sveto vero? Zdravniki, zavračate poprej sami sebe, potem še le začnite vračiti druge!

Da pa so te naše vrste zopet resnične, da se med ljudstvom tu in tam pojavijo — hvala Bogu povsod ne — ti prizori, to vidi in ve ljudstvo najbolj samo. In boljši elementi ljudstva spoznali so to že zdavnaj! „Gospod župnik, pustite nas kmete pri miru, skrbite za vašo cerkev, ostanite pri oltarju, kakor moramo mi kmetje ostati pri plugu“, tako je zaklical pred kratkim občinski predstojnik pri občinskih volitvah svojemu župniku!

Da pa so se začeli kmetje zoperstavljeni brezmejni farški hujskariji, da so začeli sami braniti dragocen svoj biser, sveto svojo vero pred hujskajočimi brezvernimi politikami duhovniki, to je znak, da se je začelo med njimi daniti. Napočila je nova zarja, novo jutro je prišlo, Bog daj, da bi sledil temu jutru svitel, jasen dan!

Ako pa se pojavijo tu in tam znabiti še oblaki, ako se privlečejo megle, nikdar in nikdar ne smemo obupati, z Božjo pomočjo, pod njegovim varnim ščitom bomo pričakali zopet svitlejših, jasnejših ur. In tako zremo lahko z mirno vestjo v boljšo bodočnost in če smo s temi vrsticami zabranili vsaj nekaj brezvestne hujskarije, pripravljajoč ljudstvo na svitlejše čase, spodbujajoč je, da bi si jih samo priborilo, potem smo naš smoter zares popolnoma dosegli!

»Lep pozdrav od tistega gospoda v mestu«, rekel je doma župniku; »pusti vam povedati, da se bode s Fiderlom posebno potrudil in da morate čez tri tedne zopet po njega poslati.«

Župnik od samega veselja ne ve kaj storiti, da mežnarju za njegov trud dva cela groša — počenih ravno ni imel — in kar ne more dočakati tretjega tedna. Nasprotno pa je bil mežnar zmiraj žalosten. Moj Bog, kaj naj le začne, ko pride čas, ker Fiderla so že davno ribe pojedle.

Dobro. Ko so minili trije tedni, da zopet župnik mežnarju trideset goldinarjev in reče: »Tako moj ljubi mežnar, zdaj greš v mesto, plačaj to in pripelješ psa!

Mežnar odide, a se dolgo ne vrne, siromak si ni upal domov. Kaj naj stori? Naposled vendar počasi prileze, žalosten in boječ in lahko si mislite, da je prišel brez psička.

»No mežnar, kaj pa je?« zadere se župnik namesto krščanskega pozdrava nad njim.

»Jojmene, kaj bi bilo?« odvrne mežnar, »sam sem prišel in vam gotovo ne bode moglo v glavo, zakaj se je tako zgodilo. Šel sem v mesto k onemu gospodu. Ste gotovi? ga vprašam. Gotov sem, mi odgovori. Nato mu plačam in

Vojska med Rusi in Japonci.

Kakor smo poročali so dne 25. p. m. naskočili Rusi levo japonsko krilo in sicer pri Linšipu. Naskok, katerega je izvršila druga mandžurijska armada, je vodil general Gripenberg. V začetku se je posrečilo Rusom osvojiti si več japonskih posadk. Poznej pa je general Oku, komandant levega japonskega krila, porinil več čet na bojišče in je nagnal Ruse po tridnevni bitki čez reko nazaj.

Rusi so bili toraj zopet tepeni in sicer jako zdatno.

Japonci so izgubili po najnovejših poročilih 7 tisoč mož, Rusi pa čez 10 tisoč.

Vsekakor je mogoče, da je Kuropatkin, vrhovni poveljnik Rusov, izvršil ta napad zopet na povelje ruske vlade, kateri je bilo najbolj na tem ležeče, da odvrne občno pozornost razburjenega ruskega ljudstva od velikanskih izgrediv v domovini zopet na bojišče.

V velikanskih „bitkah“ v Petrogradu, v Varšavi, v Rigi itd., kjer se je streljalo na neoborožene delavce, dijake, na žene in otroke, da, tam je zmagal „očka“ car. V daljni Aziji pa, kjer mu stoje oborožene junaške čete Japoncev nasproti, je bil zopet prav pošteno tepen.

Obžalovati je samo tisočero in tisočero ubogih vojakov, kateri morajo umirati zbog lahkomišelnosti samovlade krvoločnih carskih krogov.

Prva žrtva, katero so zahtevale bitke ob koncu meseca januarja, je bil ruski general Gripenberg, komandant druge ruske armade, katera je bila v zadnjih bitkah od Japoncev tepena. Gripenberg se je pozval iz bojišča nazaj domov in bode penzioniran. Gripenberg je bil pogumen general, kateri se je v večih bitkah odlikoval. Med njim in med vrhovnim poveljnikom Kuropatkinom že ni bilo poprej nikakega pravega sporazumljenja, katero se je seveda po teh bitkah, v katerih so bili Rusi zopet tepeni, še bolj porušilo. Gripenberg je predbacival Kuropatkinu, da je ta za časa zadnjih bitk preveč uplival na njega. Češ, v teh bitkah je bila v začetku zmaga na strani

gospod mi izpusti psa? Oj jojmene, ko me Fiderl zagleda, skoči vesel v mene in — kriči!«

»Kaj, moj Fiderl kriči,« zadere se Zušnik zopet, »pa je res, da kriči?«

»Je kričal«, reče mežnar tiho in žalostno, »kričal je:« »No, mežnar, kako se ti godi? Ali so tvoji otroci, ki so me prej zmiraj dražili, že bolj pridni postali? Kaj dela tvoja žena? Jeli, dolg čas ji je, ker mi tri tedne ni mogla obirati bolh?« »Hvala lepa, Fiderl,« sem mu rekel, »pri nas je še vse pri starem.« — »In kako pa je kaj mojemu ljubemu župniku,« začne spet izpraševati, »je še zmiraj rad pečenko in pipike? Sta si še z Miciko kaj po knofih? Kaj, še župnik vedno zahaja po noči.«

»Oooo, saprabold!« zakliče Zušnik, »pes pa govori malo preveč!«

»Da«, nadaljuje mežnar, »mislil sem si, da mi zna še kaj več povedati in zato sem mu takoj vrat zasuknil.«

»Prav si imel, mežnar!« reče župnik vesel in mu stisne dve kroni v roko!

Ja, zares huda bi bila, ako bi znal ta ali drugi farški psiček govoriti.